

pozne, strške in drugo, tako, da so bili za pol leta plače že zadolženi, predno so sploh pričeli delati. Da se iz krepelj takih brezvestnih lopovov niso mogli rešiti, je umljivo. Srečen je bil se oni, ki je pobegnil, če se mu je beg sploh posrečil, dasi ni velal kam bi se obrnil. Ker so prišli taki slučaji večkrat v javnost, je bila končno naselniška oblast prisiljena, in nekaj ukrene. V prvi vrsti je uvedla strogo kontrolo nad ženskimi naseljenici, in pri tem je postopala tako previdno in energično, da danes lahko trdimo, da je najhujšim trgovcem s človeškim blagom temeljito skrajala krepelje. Za možke naseljenice je pa ustanovila brezplačno posredovalnico služb, ki ima seveda tudi namen posredovati in dobaviti službe ženskam. Posredovalnica za službe preskrbuje službe naseljenicem popolnoma brezplačno, in pri tem se drži posebne taktike, ki je gotovo umestna. Delavce namreč porazdeli po različnih delih Zedinjenih držav tako previdno, da si morajo kmalu ustvariti eksistenco. Veliko dobrega je v tem oziru storil Dr. Green, ki vodi "U. S. Information Bureau," in katerega sliko prinašamo v sredi. S svojim energičnim in previdnim nastopom je dosegla naselniška oblast v zvezi s posredovalnico, da danes niso delavci več v nevarnosti, da bi padli v pest kakim lopovskim posredovalcem, in da bi bili na milost in nemilost izročeni lopovskim izkoriščevalcem v daljnih krajih. Naše slike kažejo slovanske delavce na Ellis Islandu vred odpoivanjem, naseljenice v inornacijski pisarni, kjer čakajo na delavski izkaz, naseljenice na parniku, ki jih pripelje naravnost iz Ellis Islanda na kolodvor, dr. Greena, in delavce, ki so namenjeni na kansaske ranche. —

ROJAKI, NAROČAJTE SE NA
"GLAS NARODA", NAJVEČJI IN
NAJCENEJŠI DNEVNIK!

Na naselniškem otoku Ellis Island.

Naselniški otok Ellis Island, imenovan tudi otok solza, je znan večini naših rojakov. Reki so oni, ki se ne bi morali podvreči strogi preiskavi na naselniškem otoku, predno se mu niso odprla vrata dežele svobode, v katero je prišlo že toliko milijonov ljudi iskat sreče in zasluzka, katerega v Evropi ni.

Naseljenci, ki potujejo v tretjem razredu in medkroju, prepele poseben parnik s pristanišča na Ellis Island, kjer jih naselniški uradniki zaslišuje. Po novi odredbi mora izvesti vsakega seboj 25 dolarjev gotovega denarja, drugače mu vstop v objavljen deželo ni dovoljen in vrniti se mora, ne da bi stopil na ameriška tla. Zavrženje ni so nadalje vsi oni, ki ne kažejo, da bi si mogli priljubiti z delom vsakdanji kruh. Posebno piko ima naselniška oblast tudi na one, ki izpovedo pri zasliševanju, da je delo za nje že preskrajano. Masivno misli, da bo imel manj sitnosti, če pove, da ima že delo preskrajano, češ, da ne bo delal nobenemu napote, a tak se preklehano zmoti. Brez usmiljenja pošlje naselniška oblast vsakega kontraktnega delavca nazaj, in koliko tisti in tisoč oseb je že bilo deportiranih, ki so si s tako lažjo hoteli pomagati, a so si le škodovali!

Splešno nastopa naselniška oblast zelo strogo, če utihotapi koga, da je lažal. Pred nekaj tedni je bil deportiran nek ugleden trgovec s Kranjskega — katerega ime pa radi gotovih vzrokov ne navedemo — le radi tega, ker se je poslužil tujega imena. Še ni imel čiste vesti — napovedati je moral namreč konkurs v starem kraju, a ta pregreha bi mu bila tu odpustena, in naselitev mu ne bi bila zabranjena, če bi potoval pod pravim imenom. Tako pa deportacija in dvojna sramota v starem kraju.

V Zedinjenih državah se tudi ne sme nikdo naseliti, ki je kaznil v starem kraju kak zločin, če je bil kaznovan radi tatvine, goljufije ali drugega podobnega zločina. Prigodilo se je že, da so bili deportirani ljudje radi malenkostnih pregreh, dasi so bili v Ameriki že čez postavno dobo, a si niso pridobili državljanke pravice. Vrnili so se s starega kraja, kak "dober prijatelj" je pa pisal naselniški oblasti, da je bil dočlenik že kaznovan radi te ali one pregrehe, in sčela je deportacija. Tak slučaj se dogaja dan na dan, ker so pa čitateljem našega lista gotovo že znani, se o tem ne homo obširneje bavili.

Solčno popoldne!

Slučajno sta se srečali neki dan na izprehodu v parku nad mestom. Čisto prijetno solnce je sijalo, čeprav je bilo šele par dni pred Svetinico. Vsaka je vodila za roko majhno, kake štiri ali petletno deklico.

Marga je bila hitreje. Niti sama ni zapazila, da tako hiti, tako je bila zatepljena v svoje misli. Oči so gledale čez kraj, tja proti daljnim goram. In niso videlo ničesar, širokoprste so bile, ali brezizrazne, trudne in čemerne.

Prehitela je drugo damo, ki je enako zamišljena, tola počasno stopala po poti. Dekleto ob nji se je smejala in nekaj pripovedovalo, ali na obrazu matere se je videlo, da ne sliši otroškega pogovora.

Marga je naredila ovinek, ko je prešla damo. Stopila je v blato in si je mehkično privzdignila krilo.

Otroka sta se radovedno pogledala. Obe dekletici sta se ustavili in se nasmešili druga drugi. Roke, ki so se držale mater, so se napele in obe dami, nekako nemilo iztrgani iz svojih misli, sta se ozrli, kaj je.

Glej, ta punčka ima tudi rdečo kupo, je rekla eno izmed deklet in drugo je vsliknilo v istem hipu: — Mama, gle, ravno tak plašček ima, kakor jaz.

Obe matere sta se nehote spogledali in nasmešili.

Hipno presenečenje.

— Kaj si ti, Marga?

— Jaz sem, da, Berta.

Segli sta si v roke.

— Kako dolgo je že, odkar se nisve videli!

— Dvanast, ali štirinajst let se mi zdi.

— Da, slišala sem pozneje, da si se omožila. . . . Vsek dan sva sedeli v šoli skupaj, potem pa pride življenje in odpelje enega na levo, drugega na desno.

— Da, res je to. Pravzaprav je žalostno, da se ljudje tako izgube! Še parkrat po izstopu iz šole in potem se pozabi. Samo še včasih od znančev slišiš kako vest in novico, kakor daljen odmev. Ti si šla v Pariz, sem disala. Zaradi jezika. Hotela si napraviti izpit. Pozneje ni sem slišala več o tebi — je rekla Marga.

— Omožila sem se tam. — je pripovedovala Berta. — Pred tremi leti mi je umrl mož in zdaj sem zopet doma.

— Vdova torej! No, meni ni boljše. Moj mož je bolehen in skrbni imam velike. Plača je majhna, a zdravje dragoceno. Toplice, morje, skrbna postrežba. . . vse to zahteva toliko žrtve in tako malo poroga!

— Sirota! Razumem. Tudi jaz sem vsak dan na straži in že par let nimam odloha v tej borbi za obstanek. Oče ima majhno penzijo, mati je že stara in slabotna, a jaz sem se brez sredstev vrnila iz tujine s tem otrokom.

Počasi sta stopali gospe po poti. Pred njima sta skakljali deklici. Že sta se sprizgajali in se smejali solnce, ki je tako prijetno sijalo, snegu, ki se je skrivaj v senici v jarku, grmčevju ob poti, ki se je že zdaj, prežgoda, pripravljalo na spomlad.

Tako lepo se je začelo življenje — je rekla Berta. — Sama brezskrbnost sam smeh, samo veselje. In koliko poguma im. človek z dvajsetimi leti! Zdi se, ko se kopirajo skrb, zdaj postaja strah pred tem težkim življenjem, pred tem temno prihodnostjo vedno večji.

— De, smeh izginja. Včasih si mislim, ko bi bil človek še tako vesel, kakor prej. Ko bi bil tako lahko vesel za nič, brez vzroka, kakor prej! Vse bi bilo lažje. Samo malo, da bi zdrknilo breme raz rame, ali ravno nasprotno, čim bolj potrebnejš veselja, tem manj znaš veseliti se. Kakor mora čepijo skrb, neprijetnega nad tvojim sreem in pozabiti ne moreš.

In ne znaš niti za trenutek. — Tako lep dan je danes, solnce sije, tako toplo je, kakor v maju. Pa ne znajo oči gledati več in veseliti se lepote in misli so priklenjene na tisto tvojo majhno usodo, na tisti težki jarem, v katerega te je vteknilo življenje. . . . Moj mož ima jetiko. — je rekla gospa Marga in njeno se lepo, še mlado lice se je strnilo v trdo masko, iz katere je zijala skrb.

— Preveč bojazljivi smo. — je skušala tolažiti gospa Berta. — Kakor široka reka teče življenje. Čemu se tako batiš? Po pustih krajih se vali reka in pride spet v rodovitne, evotoče, blagoslovljene kraje. Zelo srečna sem bila, dokler je še živel moj mož. Pa so mi ga prinesli nekega dne mrtvega domov. Šel je v urad in potoma ga je povozil avtomobil. Tak neumen in brutalen slučaj! Sama sem ostala v tujem mestu z otrokom. On ni imel sorčnikov in niti znanec nisva imela, ki bi me bili tolažili in mi svetovali. Misliha sem, da ne preživim tistih dni. In glej, življenje teče dalje, unavdila sem se izgube.

— Strašno je to! — je vzdihnila gospa Marga.

Prišli sta na vrh, lep razgled se je odpiral na vse strani. Otroka sta se lovila po planoti in kazala na okna v mestu, v katerih je gorelo solnce, da so se slepile oči. Prijateljci iz davnih dni nista imeli pogledov za lepo ravnico in ne za mesto ob reki in ne za daljine gore. Spomini so jima vstajali v duši, težke misli so se kopile.

— Čuden slučaj danes, da sem te našla, — je rekla Marga. — Že štirinajst dni nisem stopila na ulico. Moj mož je moral zopet ostati doma, leži. . . . Stregla sem mu in se nisem genila z doma. Depoldne je prišla sestra, ostala bo do večera. In ko je prišel zdravnik pogledati, kako je, mi je ukazal, da moram ven, da moram čuvati samo sebe, že zarili otroka.

Prijateljci jo je pogledala.

— Izpremenili sva se pre, — je rekla. — Četrtje je odpadlo. Kakot slana so skrbi. Ali zdi se mi, da ne izgledaš slabo, samo malo blede si.

— Ne, zdi se mi, da sem zdrava. Samo nervozna sem strašno. Vedno mi trepeti čuten strah v prsih. Strašno je to. In roke mi drhte v zapestjih, se mi zdi. Bojim se, ti ne veš, kako se bojim!

Ozrla se je v prijateljico. Oči so je bile motne in kalne, nekaj temnega je sedelo na dan zenice.

— Prešlo bo, — jo je mirila gospa Berta. — To so skrbi in prav praviš, — slabi živci! Človek ne prenese tega večnega kljuvanja. Speteka ima še pogum, odpodi sitne misli, pozneje se izgube moči, pamet podleže. Skrb sedi za vratom, na prsih tišči, ne moreš se oddahnuti.

— Prijela jo je za roko. — Ampak to so halucinacije, naši živci povečavajo sence z grozeče poštati. V resnici je vse manjše, lepše. Glej kako malo ljudi utegne in ima priliko sprehajati se danes, v delavnici, po parku. Pehajo se za kosom kruha in morda se ne oddaljujejo vse leto niti enkrat. In medve ne cenive tega lepega popoldneva.

Zagledali sta se skoraj proti volji čez široko ravnico. Mesto je ležalo spredaj ob vznožju hriba, zadaj so bile posejane vasice v poljih, bele cerkvice so se bleščale v daljini in na obzorju so stale visoke gore, bizarni urejnik te lepe slike.

— Saj je svet vendarle lep, — je vzdihnila gospa Marga. — Ampak človek ne utegne, da bi odtrgal oči proč od svojega žalostnega gnezda.

reš se oddahnuti. — Prijela jo je za roko. — Ampak to so halucinacije, naši živci povečavajo sence z grozeče poštati. V resnici je vse manjše, lepše. Glej kako malo ljudi utegne in ima priliko sprehajati se danes, v delavnici, po parku. Pehajo se za kosom kruha in morda se ne oddaljujejo vse leto niti enkrat. In medve ne cenive tega lepega popoldneva.

Zagledali sta se skoraj proti volji čez široko ravnico. Mesto je ležalo spredaj ob vznožju hriba, zadaj so bile posejane vasice v poljih, bele cerkvice so se bleščale v daljini in na obzorju so stale visoke gore, bizarni urejnik te lepe slike.

— Saj je svet vendarle lep, — je vzdihnila gospa Marga. — Ampak človek ne utegne, da bi odtrgal oči proč od svojega žalostnega gnezda.

reš se oddahnuti. — Prijela jo je za roko. — Ampak to so halucinacije, naši živci povečavajo sence z grozeče poštati. V resnici je vse manjše, lepše. Glej kako malo ljudi utegne in ima priliko sprehajati se danes, v delavnici, po parku. Pehajo se za kosom kruha in morda se ne oddaljujejo vse leto niti enkrat. In medve ne cenive tega lepega popoldneva.

Zagledali sta se skoraj proti volji čez široko ravnico. Mesto je ležalo spredaj ob vznožju hriba, zadaj so bile posejane vasice v poljih, bele cerkvice so se bleščale v daljini in na obzorju so stale visoke gore, bizarni urejnik te lepe slike.

— Saj je svet vendarle lep, — je vzdihnila gospa Marga. — Ampak človek ne utegne, da bi odtrgal oči proč od svojega žalostnega gnezda.

reš se oddahnuti. — Prijela jo je za roko. — Ampak to so halucinacije, naši živci povečavajo sence z grozeče poštati. V resnici je vse manjše, lepše. Glej kako malo ljudi utegne in ima priliko sprehajati se danes, v delavnici, po parku. Pehajo se za kosom kruha in morda se ne oddaljujejo vse leto niti enkrat. In medve ne cenive tega lepega popoldneva.

Zagledali sta se skoraj proti volji čez široko ravnico. Mesto je ležalo spredaj ob vznožju hriba, zadaj so bile posejane vasice v poljih, bele cerkvice so se bleščale v daljini in na obzorju so stale visoke gore, bizarni urejnik te lepe slike.

kamor se je skrila s svojo bedo. Ne veš, kako sem hvaležna slučajju, da sem te srečala. In prav danes! Malo govorim svojim sedanjim znancom o sebi. Saj več, društvena reputacija ne dovoljuje, da razkladaš privatne skrbi in bolečine pred tujimi očmi. In molčiš, molčiš, do vrha se napolni sree grenkosti in ogorčenosti. Saj ne veš, kako je to; vedno tisto računanje s krajearji! Stikaš, stikaš in vedno primanjkuje. Narediš dolg pri tem in onemu in vedno je huje. Pride prvi in ti razdeliš tiste krone trgovcu, mesarju, banki, zdravniku — in nič ti ne ostane v roki. Oh in ta strah, kaj bo! . . . Mož bolan, mlad je še, rad bi živel, a bolezen ga gonobi, slabi ga, vidim, kako gine in ugaša. Zviže se in brani se, a bolezen je neusmiljena, uklenila ga je, polastila se ga je, ni več rešitve. In trni on to ve, in boji se in rad bi živel še samo nekaj časa. Tri leta, dve leti, dvajset mesecev, osemnajst. . . . Veš, on ve; če umrje prehitro, ne bo imela žena nič, čisto nič. . . in otrok nič. . . . nobene penzije. . . . nobene še tako majhe podpore. . . . In on šteje. . . . Veš, dneve šteje! . . . Grozno je to! . . . Vso noč ni spal in jutraj ko sem ugasnila luč, ko sem odprla okna, — tako mehak zrak je bil, čisto pomladanski! Stopila sem k njegovim postelji. — Še par takih dni in boljše ti bo, vstal boš, sem dejala. In zagledal se je ven čez streho, jug je polil oblake po nebu. — Marga, Marga, — je rekel — veš, še poldrugo leto, potem je vse eno! Še petsto in dvajset dni! . . . Dneve šteje, pomisli! . . .

In gospo Marga se je bridko razjokala. Ugasnil je lep dan, v črno skrb se je potopil in ves krasni kraj je izginil v temo in žalost.

Priteklo je njeno dekletce in se je oklenilo matere, gospa Berta pa se je zagledala nekam v daljavo in je čakala. Molči, če joka kdo take solze! Pusi in čakaj s spoštovanjem! . . . Že je solnce izgubilo svojo toploto, ko sta se vračali gospe v mesto in v ulicah so že legle mrzle sence. Molčali sta prijateljci. Niti z eno mislijo se nista spomnili tistega veselja, lepega mladega smeha, s katerim sta se razšli takrat zdavnaj pred dvajsetimi, štirinajstimi leti. Danes je drugačen dan. . . .

— Eno pot imava, — je rekla gospa Berta. — Tudi jaz stanujem v tem kraju, le par ulic dalje.

In obstali so pred visoko, dolgočasno hišo.

— Tukaj stanujem, — je rekla gospa Marga in pogledala kvizku. Poledela je in noge so se ji zašibile.

— Okna so odprta pri nas, — je zašepetala komaj slišno.

Iz veže je pritekla neka ženska.

— Moj bog, gospa, kje ste tako dolko?! Čakamo vas težko!

Marga je zajokala in tudi dekletce njeno je zajokalo.

— Oh, saj ni mogoče!! — je zatanala.

— Ni se ne bojte, gospa. Saj ni nič. Samo gospodu je bilo slabo, — je odgovorila ženska nerodno.

— Okna so odprta, saj vem, da je umrl, — je zajokala Marga obupno in se oklenila Berte.

— S teboj pojdem gori, umiri se sirota! — je jecjala Berta in tudi nji so tekale solze po licih.

Tesno oklenjeni sta šli vdovi po stopnicah navzgor.

In iz odprtega stanovanja se je širil tisti poseben, strašni in prežalostni duh po smrti.

Brez vse skrbi bodeš lahko potem,

ko naročiš vožnje listke za svojo družino, prijatelje ali sorodnike pri tvrdki Frank Sakser Co., 82 Cortlandt St., New York, N. Y., ktera za potnike skrbi da pridejo zanesljivo in v najkrajšem času do svojega cilja.

Piki za vožnje cene in pojasnila,

— Oh, saj ni mogoče!! — je zatanala.

— Ni se ne bojte, gospa. Saj ni nič. Samo gospodu je bilo slabo, — je odgovorila ženska nerodno.

— Okna so odprta, saj vem, da je umrl, — je zajokala Marga obupno in se oklenila Berte.

— S teboj pojdem gori, umiri se sirota! — je jecjala Berta in tudi nji so tekale solze po licih.

Tesno oklenjeni sta šli vdovi po stopnicah navzgor.

In iz odprtega stanovanja se je širil tisti poseben, strašni in prežalostni duh po smrti.

Brez vse skrbi bodeš lahko potem,

ko naročiš vožnje listke za svojo družino, prijatelje ali sorodnike pri tvrdki Frank Sakser Co., 82 Cortlandt St., New York, N. Y., ktera za potnike skrbi da pridejo zanesljivo in v najkrajšem času do svojega cilja.

Piki za vožnje cene in pojasnila,

— Oh, saj ni mogoče!! — je zatanala.

— Ni se ne bojte, gospa. Saj ni nič. Samo gospodu je bilo slabo, — je odgovorila ženska nerodno.

— Okna so odprta, saj vem, da je umrl, — je zajokala Marga obupno in se oklenila Berte.

PIRUHE pošiljajo naši rojaki radi svojim sorodnikom, prijateljem ali znancom v staro domovino in to seveda najraje v gotovem donarju, kar pa najhitreje, najvestno in najceneje preskrbi

FRANK SAKSER CO.,
82 Cortlandt St., New York, N. Y.
Podružnica:
6104 St. Clair Ave., N. E., Cleveland, O.

Čemu bi drugam segali, ako Vam Vaš rojak najboljše postreže? Sedaj pošiljamo

100 kron - avstrijsko veljavo za \$20.50.
s poštnino vred.

J. S. TRINER'S
AMERICAN ELIXIR
BITTER-WINE
HORKE VINO

SLOVAN, DELAVSKA PODPORNICA ZVEZA

1916

1916

1916

1916

Glavni uredniki: Predsednik: MIHAEL ROVANSEK, R. F. D. No. 1, Conemaugh, Pa. Podpredsednik: GERGE KOS, 524 Broad St., Johnstown, Pa. Glavni tajnik: IVAN PAJK, L. Box 328, Conemaugh, Pa. Pomožni tajnik: JOSIP SVOBODA, R. F. D. 1, Box 122, Conemaugh, Pa. Blagajnik: FRANK SEGA, L. Box 238, Conemaugh, Pa. Pomožni blagajnik: IVAN BREZOVEC, P. O. Box 6, Conemaugh, Pa.

NADZORNIKI:

JACOB KOČAN, pred. nadz. odpora, Box 508, Conemaugh, Pa. FRANK PERKO, nadzornik, L. Box 101, Conemaugh, Pa. ANTON STRAŽISAR, nadzornik, Box 511, Conemaugh, Pa.

POROTNIKI:

ALOJZIJ BAVDEK, predsednik porot. odpora, Box 1, Dunlo, Pa. MIHAEL KRIVEC, porotnik, Box 324, Primera, Colo. IVAN GLAVIČ, porotnik, P. O. Box 323, Conemaugh, Pa.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

S. A. E. BRALLIER, Grove St., Conemaugh, Pa.

Cenjena družina, oziroma njih uradniški so uljudno prošeni pošiljati denar naravnost na blagajnik in nikomur drugemu, vse druge dopise pa na glavnega tajnika.

V slučaju da opazijo društveni tajniki pri mesečnih poročilih, ali sploh kjersibodi v poročilih glavnega tajnika kake pomanjkljivosti, naj se to nemudoma naznani na urad glavnega tajnika, da se v prihodnje popravi. Društveno glasilo je "GLAS NARODA".

IZ URADA GLAVNEGA TAJNIKA "SLOV. DEL. PODP. ZVEZE".

LESSEMENT.

Assesment za mesec april se razpisuje na vsa krajevna društva spadajoča k S. D. P. Zvezi po \$1.25 na vsakega člana in sicer v polniti stroškov sartin in bolniških podpor.

Ivan Pajk, glavni tajnik

OLD SUREHAND.

POTNI ROMAN SPISAL KAROL MAY.

Poslovenil ta "O. N." B. P. L.

(Dolje.)

Zvijal je z glavo in rekel: "Izkušaj se v tem mestu in budi...". "Nikakor ne, K. 'sto drevesom' moram in od Mr. Cutterja sem izvedel, da ste tudi vi tja namenjeni. Ali mogoče ne?" "Da." "Hotel je jezdit k Peace-riverju in sedaj je navedel kot svoj prvi cilj 'sto dreves'; to se mi je zdelo čudno, vendar si pri tem nisem mislil nič hudega. Zakaj pa ne bi izpremenil svojega prvotnega načrta. "Potemtakem torej vidite, da imamo isto pot," je nadaljeval. "Pa tudi v drugem slučaju bi moral jezdit z nami v oazo." "Zakaj?" "Ker nimam več vode." "Saj ste imeli večerj se polne mehe!" "A danes so prazni. Ali menite, da nimamo nobenega človeškega četa? Vodo smo razdelili med Komančce." "Pozneje sem uvidel, da je bila to zvižaja, da bi smel z menoj v oazo; sedaj bi se mi pa skoraj zahvalil! Vendar sem priporočil: "Oaza, o kateri govorite, ni zbirališče za vse; nje posestnik počne imeti drugih ljudi pri sebi, kakor one, ktere je povabil." "Saj sem tudi jaz." "Povabljeni?" "Yes sir!" "Od koga?" "Od Mr. Cutterja, ki je vendar Bloody-Foxov gost, kar morate priznati." "Vprašanje je, če ga bode še smatral kot gosta; tudi je dobro vedel, da nima vsakdo pristopa." "Ah, radi ozke steze, ki vodi v oazo? O, radi te me ni treba izključiti; pot ni nobena skrivnost zame. Mr. Cutter mi jo je natančno popisal, kakor tudi oazo. Vsi beleči, katere vidim tukaj, smejo tja, in res ne vem za vzrok, zakaj ravno jaz ne bi dobil dovoljenja." "To je bilo seveda res, in če je Old Wabble zopet zakrivil drugo neumnost in popisal oazo in pot, je bila ravno tako, kakor da bi bil že tam, da bi bil moj upor brez uspeha. Tako sem moral končno dovoliti: "Ni nimaš proti temu, če napotim tam svoje mehe; toda vaši spremljevalci ne smejo v oazo!" "Od pastir, v kateri smo vjele Komančce, pa do oaze je bilo, kakor sem že omenil, dober dan ježe, ker smo pa radi utrujenosti konj mogli te počasi

Počut zdravja. "O likar uživam po navodu "SEVEROV KRIČISTILEC", pravi gospod Jos. Zidek, 2714 Millard Ave., Chicago, "je ves moj ustroj pomlajen in popolnomo zdrav sem".

Bodi vam pravilo

uživati kričistilno z pravilo vsako spomlad in isto bodi vedno le

Severov Kričistilec

Napravlja čisto, obilno kri, odstranjuje spomladanske opahke in prišče, čisti in poživlja obisti, odganja utrujenost, podeljuje moč, zdravje in silo celemu ustroju.

En dolar steklenica.

Hiter nastop

je potreben, da se olajša kašelj in prehlad, a najhitrejši in najučinkovitejši olajšilo

Severov balzam za pljuča

En dolar steklenica.

Radosti življenja

pokvarja neprebavnost in težka prebava. Če se hočete iznebiti sledov in nepravilne ter bi čete imeti dobro zdravilo, uživajte

Severov želčdni grenčec

Cena \$1.00.

Vsa gori navedena zdravila so na prodaj v lekarnah. Izrečno povejte, da hočete "SEVEROVIH" in odklonite vsa druga, če se vam ponujajo.

Če pišete na naš Zdravniški oudelek, dobite zanečljivi nasvet zastoni.

W. F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS IOWA

GLAS NARODA, 1. MAL. TRAVNA.

"Ne." "Če ti jaz povem, smeš verjeti. Čuvaj se ga in izpolni mi prošnjo, da ne bodeš besed povedal drugim ljudem!" "Hajnal se bodem po tvoji prošnji. Povej mi sedaj: ali živiš res z čika zavrskimi vojniki v oazi?" "Da." "Ali veš, kje imajo svoje puške?" "Gori ob Red-Riverju." "Ta je črnik. Ali mi mesta ne moreš namenjše povedati?" "Tam je, kjer se zliva Peace reka v Red-river." "Mišim, da je majhen rod?" "Le nekaj sto vojakov imajo in enega samega glavarja." "To je Mba, ki se nahaja sedaj pri nas?" "Da." "Kakšen mož je to?" "Mož, kakor vsi vojniki, nič večji in nič manjši." "Torej meniš, da je pač pogumen, toda ne zelo slaven?" "Da." "Vprašanje sem drugače menil: mislim z ozirom na njegov značaj." "Miroljuba mož je, kar te ne sme začuditi, ker ima tako malo vojakov. Še nikdar nisem izvedel, da bi kogal ali on nezvest." "Tudi name je napravil tak utis. Ali ga poznaš osebo? Ali si ga že katerikrat videl?" "Ne." "Govori z njim! Rad bi vedel, kaj je general, kaj hoče in kako se je stal z Mbo." "Storil bodem po tvoji želji." "Toda pazi se moras, da se ne izdaš; on ne sme vedeti, da se za njegga zanimamo." "Tako bodem z njim govoril, da mi bode vse povedal, ne da bi ga kaj vprašal." "Odjezil je ter se vrnil čez pol ure k meni." "No, ali si kaj izvedel?" sem ga vprašal. "Da. Kaj je general in kaj hoče, tega Mba ne ve. Sestal se je z njim in njegovim trem spremljevalcem ob Cherry in jim obljubil, da jih povede skozi Llano estacado k Peace reki, kjer se morejo pri čikazavskih Indijancih odpočiti; nato odjezijo naprej." "Kam?" "Tega ne vem, ker mi ni mogel dati tozadnega pojasnila. Pripovedoval mi je, ne da bi ga kaj vprašal."

"Seveda mu je obljubil general kakšno nagrado?" "Tri puške, svinca in smodnika." "In drugega nisi nič izvedel?" "Ne. Nisem ga hotel izpraševati, da ne bi kaj sumil." "Prav si storil." "Ali ima moj brat Shatterhand kakšen vzrok, da povprašuje po generalu?" "Pravzaprav ne; toda ne dopade se mi. In če so pri meni ljudje, katerim ne zaupam, moram biti o njihovih razmerah in nakanah natančno poučen. To mi je že večkrat koristilo. Svetujem ti, da se tudi ti tako ravnaš." "Res sem se ravnal vedno po tem načelu, kar mi je večkrat že koristilo. Takozvani general me ni nič brigal, in zamislilo me tudi ni, odkod je prišel in kam hoče iti. Toda njegovemu lopovskemu obrazu nisem zaupal, in radi tega sem pustil povprašati po njem." "Sedaj se je začelo činiti in v nekaj minutah je že bilo svetlo. Jezdil sem k Winnetouu. Pred namo je jezdit Old Surehand z Apanačo. Solnce pravkar vzhlo in obilo s svojimi žarki oba jezdeca." "Uf!" je rekel Winnetou poluglasno ter pokazal na oba. "Ni mi bilo treba vprašati, kaj meni; tudi jaz sem takoj opazil podobnost med obema. Isti postavi, isto vedenje, iste kretnje! Kakor da bi bila brata." "Kmalu po tem so nam prišli nasproti Apanči z vodo; bili so predzadnja postaja. Vstavili smo se, da razčelimo vodo in da se konji nekoliko odpočijejo. Potem smo jezdit proti zadnji postaji, do katere smo morali jezdit še kako uro." "Sedaj je nastalo vprašanje, kdo sme v oazo, ki je bila Bloody-Foxova skrivnost. Jezdit sem k generalu, ki je jezdit z Old Wabblejem, in rekel: "Blizamo se našemu cilju, Mr. Douglas — — —"

"General, general! General sem, sir!" me je prekinil. "Well! Toda to me nič ne briga!" "Vas seveda ne, pač pa mene; naslov generala sem zaslužil in hočem, da se me tudi tako naziva. Vedeti morate, da sem se bojeval pri Bull-Run, poteni sem bil zmagovalen pri — — —" "Že dobro, že dobro!" sem mu segel v besedo. "To ste mi že enkrat povedali, in kar sem enkrat slišal, si zapomnim. Generalsko čast vam prav rad pustim, toda mene pustite z vjo v miru. Blizamo se našemu cilju, Mr. Douglas, in se hodemo najbrže morali posloviti." "Posloviti? Zakaj?" "Ker se najbrže naša pota ločijo." "Nikakor ne. K 'sto drevesom' moram in od Mr. Cutterja sem izvedel, da ste tudi vi tja namenjeni. Ali mogoče ne?" "Da." "Hotel je jezdit k Peace-riverju in sedaj je navedel kot svoj prvi cilj 'sto dreves'; to se mi je zdelo čudno, vendar si pri tem nisem mislil nič hudega. Zakaj pa ne bi izpremenil svojega prvotnega načrta. "Potemtakem torej vidite, da imamo isto pot," je nadaljeval. "Pa tudi v drugem slučaju bi moral jezdit z nami v oazo." "Zakaj?" "Ker nimam več vode." "Saj ste imeli večerj se polne mehe!" "A danes so prazni. Ali menite, da nimamo nobenega človeškega četa? Vodo smo razdelili med Komančce." "Pozneje sem uvidel, da je bila to zvižaja, da bi smel z menoj v oazo; sedaj bi se mi pa skoraj zahvalil! Vendar sem priporočil: "Oaza, o kateri govorite, ni zbirališče za vse; nje posestnik počne imeti drugih ljudi pri sebi, kakor one, ktere je povabil." "Saj sem tudi jaz." "Povabljeni?" "Yes sir!" "Od koga?" "Od Mr. Cutterja, ki je vendar Bloody-Foxov gost, kar morate priznati." "Vprašanje je, če ga bode še smatral kot gosta; tudi je dobro vedel, da nima vsakdo pristopa." "Ah, radi ozke steze, ki vodi v oazo? O, radi te me ni treba izključiti; pot ni nobena skrivnost zame. Mr. Cutter mi jo je natančno popisal, kakor tudi oazo. Vsi beleči, katere vidim tukaj, smejo tja, in res ne vem za vzrok, zakaj ravno jaz ne bi dobil dovoljenja." "To je bilo seveda res, in če je Old Wabble zopet zakrivil drugo neumnost in popisal oazo in pot, je bila ravno tako, kakor da bi bil že tam, da bi bil moj upor brez uspeha. Tako sem moral končno dovoliti: "Ni nimaš proti temu, če napotim tam svoje mehe; toda vaši spremljevalci ne smejo v oazo!" "Od pastir, v kateri smo vjele Komančce, pa do oaze je bilo, kakor sem že omenil, dober dan ježe, ker smo pa radi utrujenosti konj mogli te počasi

jezdit, smo prišli do zelenega otočka v pušcavi šele ob dveh popoldne. Po našem prihodu je bilo prvo, da smo si zagurali ujetnike. Ostali se morali tam, kjer so že ležali Šiba bigkovi vojniki, in Apanči so jih obkolili. Potem smo skrbeli za konje: Enar-ko je z nekoliko vojniki vodil konje po ozki stezi do vode in jih tam napajal. To je seveda trajalo več ur. Kar se tiče jedil, so se Komanči nedostojno oskrbeli s živili, in tako so bili Apanči priporani, da so jim odstopili nekoliko njihove zaloge. Ker pa ni bilo za vse dovolj živil, smo morali bivanje pri oazi kolikor mogoče okrajšati, in tako smo sklenili, da se napotimo že jutri proti 'sto drevesom'. Seveda ni šlo vse tako gladko, kakor pripovedujem. Bilo je tristo Apančev in dvesto Komančev, za katere je bilo treba skrbeti. Vsakdo je imel kaj pripomniti, vprašati, izraziti kako željo, in nikdo se ni obrnil na drugega, kakor name ali Winnetoua. Ko sva končno vse zadovoljila in mogla misliti proti večeru na naju, sem se šele domislil, da od večerj nisem izpil ni požirka vode. Za druge sem skrbel, nase pa nisem mislil. Ko sem to povedal Winnetouu, je odgovoril smehljaje: "Potem naj moj brat hitro pije in tudi meni naj pusti požirek, ker me istotako žeja." "Tudi tebe? Kdaj si pil zadnjič?" "Večraj, ko si tudi ti pil. Našim konjem se je godilo boljše, ker je Bloody-Fox zanje skrbel." "Ko smo prišli v oazo, sta gorela ob vodni dva ognja. Na klopeti so sedeli Parker, Hawley, Fox, Old Surehand, Apanača, Šiba-bigk, Old Wabble in zraven njega general. Ta dva sta bila menda nerazdružljiva. Jedli so že, in sedaj sta prišla Bob in Sanna, da skrbita zame in Winnetoua. Bili so v pogovoru, ko sva prišla in general je govoril menda zadnjič, ker ko sva se vselila, je nadaljeval: "Da, prijetna družba je bila, na katero smo naiteli; predvečerašnjim smo se tukaj odpočili, in kakor sem izvedel, hočejo ostati še nekaj časa v tem kraju. Bilo je petnajst mož, med katerimi je bilo nekaj zelo zanimivih oseb. Najzanimivejša oseba pa je bil na vsak način eden, ki je že veliko doživel in vedno pripovedoval svoje pustolovščine. Nikdar se ni utrudil, in če je povedal kak prigodljaj, je že imel drugega ali tretjega na jeziku. Če se ne motim, se je imenoval Saddler, toda eden njegovih tovarišev mi je zaupal, da se imenuje pravzaprav Etters, Dan Etters, ki si je pa pridjel že tudi mnogo drugih imen. To me pa ni brigalo, ker je tudi že marsikateri drugi imel vzrok, da je premenjal svoje ime, in če se je imenoval ta zapadnjak Saddler ali pa Dan Etters, je — — —"

Sedaj ga je prekinil Old Surehand, ki je že takrat vstal, ko je prvič zašljal ime, ter vprašal: "Etters, ali res Etters?" "Yes sir!" "Ali ste pa tudi dobro čuli?" "Gotovo; na svoja ušesa se smem zanesti!" "In tudi pravilno zapomnili?" (Dolje prihodnjič.)

COMPAGNIE GENERALE TRANSATLANTIQUE.

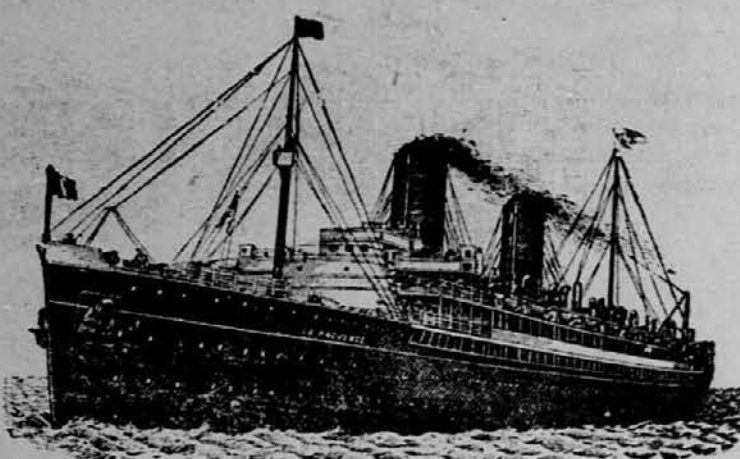
(Francoska parobrodna družba.)

Direktna črta

do Havre, Pariza, Lvice, Inomosta in Ljubljane.

Ekspres parniki so:

"LA PROVENCE" na dva vliaka "LA SAVOIE" na dva vliaka "LA LORRAINE" na dva vliaka "LA FOUR AINE" na dva vliaka

Poštni parniki so:

"LA BRETAGNE" "LA GASCogne" "CHICAGO" na dva vliaka.

Glavna agencija: 19 STATE STREET, NEW YORK,

corner Pearl St., Chesebrough Building.

Parniki odplujejo od sedaj naprej vedno ob četrtkih iz pristanišča Riv. 57 North River in ob sobotah pa iz pristanišča 84 North River, N. Y.

"LA LORRAINE"	6. aprila 1911.	"LA SAVOIE"	27. aprila 1911
"LA PROVENCE"	13. aprila 1911	"LA LORRAINE"	4. maja 1911.
"LA TOURAINE"	20. aprila 1911	"LA PROVENCE"	11. maja 1911.

POSEBNA PLOVITRA

V HAVRE:

Parnik "CHICAGO" odpluje s pomola 57, 1. aprila ob 3. uri popoldne. Parnik NIAGARA odpluje s pomola št. 84 dne 15. aprila ob 3. uri popol. Parnik "LA BRETAGNE" odpluje s pomola št. 57 15. aprila ob 3. uri pop. Parnik "FLORIDE" odpluje s pomola št. 84 dne 29. apr. ob 3. uri popoldne. Parniki zvezde zaznamovani imajo po dva vliaka.

Za vsebino tujih oglasov ni odgovorno ne upravnistvo, ne uredništvo.

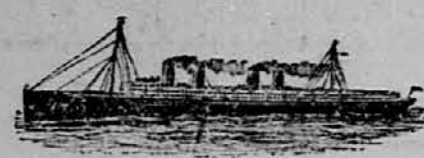
RED STAR LINE.

Plovitba med New Yorkom in Antwerpom

Redna tedenska zveza potom poštaih parnikov z brzoparniki na dva vijaka.

LAPLAND
18,694 ton

FINLAND
12,185 ton

KROONLAND
12,185 ton

VALERLAND
12,018 ton

Kratka in udobna pot za potnike v Avstrijo, na Ogrsko, Slovenko, Hrvaško in Galicijo, kajti med Antwerpom in imenovanimi deželami je dvojna direktna železniška zveza.

Posebno se še skrbi za udobnost potnikov medkrova. Trejti razred oostoi malih kabin za 2, 4, 6 in 8 potnikov. Za nadaljne informacije, cene in vožne listke obrniti se je na

RED STAR LINE.

No. 9 Broadway
NEW YORK
84 State Street
BOSTON, MASS.
709 2nd Ave.
SEATTLE, WASH.
1315 Walnut Street
PHILADELPHIA PA.

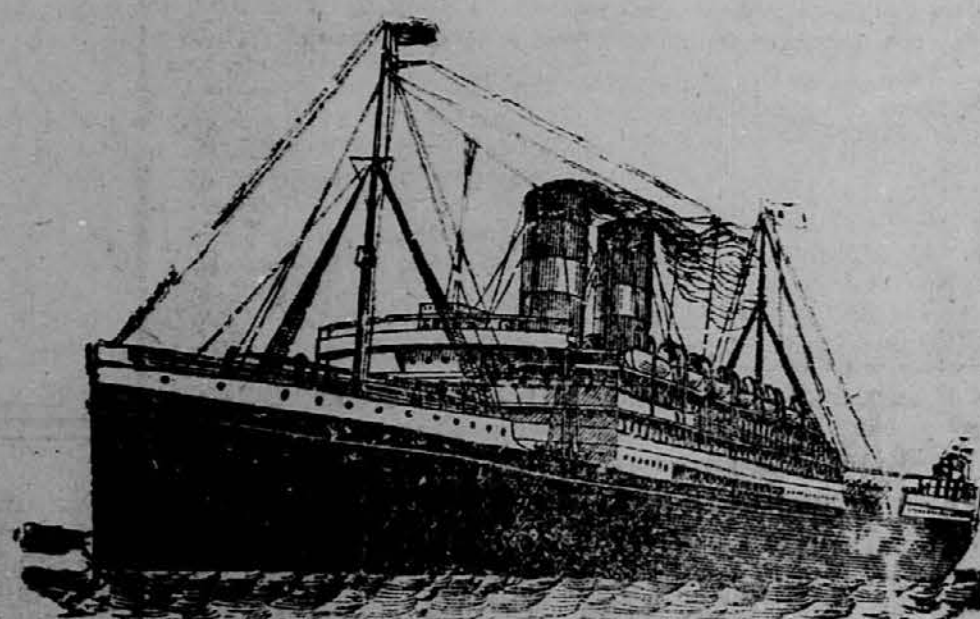
1306 "F" Street, N. W.
WASHINGTON, D. C.
19 St. Charles Street
NEW ORLEANS, LA.
90-86 Dearborn Street
CHICAGO, ILL.
900 Locust Street
ST. LOUIS, MO.

205 McDermott Ave
WINNEPEG, MAN
319 Geary Street
SAN FRANCISCO CAL
121 So. 3rd Street
MINNEAPOLIS, MINN
31 Hospital Street
MONTREAL QUE

Avstro - Amerikanska črta

(preje bratje Cosulich)

Najpripravnejša in najcenejša parobrodna črta za Slovence in Hrvate

Novi parnik na dva vijaka "MARTHA WASHINGTON".

Regulerna vožnja med New Yorkom, Trstom in Reko.

Cene vožnih listov iz New Yorka za III. razred so dce

Vsi spodaj navedeni novi parobrodi na dva vijaka imajo brezplačni branjav:

ALION. LAURA,
MARTHA WASHINGTON
ARGENTINA,
OCEANIA.

TRSTA	85.00
LJUBLJANA	15.00
REKA	15.00
ZAGREBA	20.00
KARLOVCA	86.25

Na Martha Washington stane \$3.00 ved.

II. RAZRED do

TRSTA ali REKA 85.00 do 55.00

PHILIPS BROS. & CO. Gen. Agents, 2 Washington St., New York